

Archiv obce Kurojedy

1925 – 1945

Inventář

Číslo EL NAD: 794
Evidenční číslo pomůcky: 201

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období s

ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělenec (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělenec byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělenec z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Kurojedy, ležící přibližně 14 kilometrů severovýchodně od Přimdy, vychází ze slovního spojení ves kurojedů, tj. ves lidí pojídajících kury (kohouty a slepice). V průběhu 14. století došlo ke spodobě samohlásek v první části názvu vsi (Kurojedy x Korojedy) a toto jméno bylo spojováno se slovem kůra (kora). V 16. století bylo obtížnější určit význam vzniku jména a tak se druhý základ slova vyslovoval jako -děje (Koroděje), výklad názvu tedy znamenal ves lidí dělajících kůru.

K dalším českým názvům vsi patřily Kurogyjedy, Korojedy, Korodiegi, Korogedy, Kurogedy, Kuratino, k německým Juratin, lidové Guretin a k latinským Churoiedy, Chruged, Churugd, Churuged, Kurogedy, Curogedi.

První písemná zmínka o vsi Kurojedy pochází z roku 1177, kdy ji kníže Soběslav II. daroval klášteru v Kladrubech. V průběhu dalších desetiletí se zřejmě část vsi (pak její větší díl) dostala do rukou světských majitelů. V roce 1420 vypověděli Jakub z Kurojed a Václav z Kurojed nepřítelství Pražanům. Kvůli neschopnosti dostát svým finančním povinnostem musel kladrubský klášter přistoupit k zástavě vsi jednomu z věřitelů, Janovi Hanovci ze Švamberka. Zástava se později stala trvalou a Švamberské připojili svůj díl vsi k panství v nedalekém Boru. Další, menší část přešla, patrně ke konci 16. století, ke kočovskému zboží.

Borská část vsi přešla koupí celého panství v roce 1650 od Švamberků na Zikmunda Bedřicha von Götzen. V roce 1720 zakoupil panství Bor Dominik Markvart hrabě Löwenstein-Wertheim. V majetku rodu Löwensteinů zůstala ves do osamostatnění obecní samosprávy v roce 1850, po tomto roce však nadále tvořila území velkostatku Bor, náležející Löwensteinům až do roku 1945.

Pravděpodobným nabyvatelem druhého (kočovského) dílu vsi Kurojedy byl rod Rabštejnů, který se během svého krátkého působení v kraji snažil o rozšíření svých držav. V roce 1547 držel panství Kočov Kašpar Pluh z Rabštejna, který se však postavil do čela protihabsburského povstání v témže roce a všechn jeho majetek propadl konfiskaci. V letech 1547 – 1549 náleželo panství Kočov pod správu Královské komory. Tento stav trval do roku 1549, kdy jako zástavu získal panství Kočov Heinrich Schilling. V roce 1557 obdržel zástavu na kočovské zboží Florián Gryspek z Grysbachu a na Kaceřově. Zřejmě pro neplacení finančních pohledávek rodu pánů z Grysbachu, převedl císař, v roce 1599, zástavu panství Kočov na stěžovatele u císařského stolce Jana Millnera (uváděného také jako Müllera), který si stěžoval na nesplacené pohledávky, které mu zástavní držitelé kočovského panství neuhradili. Pravděpodobně po dohodě a uvolení se dluh postupně splácet, získali Grysbachové panství Kočov zpět, a to dokonce dědičně. Společnými majiteli jmění se v roce 1601 stali bratři Karel, Ferdinand, Jan Jiří a Blažej. V roce 1602 zakoupil panství Kočov Bedřich Šlik z Lokte na Plané a utvořil z něj součást panství Planá. V pozdějším období bylo toto panství známé také pod názvem Planá – Kočov.

Panství Kočov se stalo trvalým příslušenstvím panství Planá a to zůstalo v majetku rodu Šliků do roku 1665, kdy jej zakoupil, již značně zadlužený, Jáchym ze Sinzendorfu. Starý rakouský rod Sinzendorfů si majetek podržel do roku 1822, kdy zemřel jeho poslední příslušník. O pozůstalost se vedl dlouholetý spor, z něhož vzešel vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. Nárok, vzniklý již v roce 1823, byl úředně stvrzen v roce 1827. Díl vsi Kurojedy dosáhl konce patrimoniální správy právě ve vlastnictví tohoto rodu.

Katastrální území vsi Kurojedy tvořila ves téhož názvu.

Do roku 1862 patřily Kurojedy pod Krajský úřad v Chebu a současně od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Tachově. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Kurojedy se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Přimda (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Přimda, jehož součástí byla též obec Kurojedy. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Tachově. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát v Tachově.

Z archivního souboru AO Kurojedy se zachovalo pouze nepatrné množství archivního materiálu (několik stavebních plánů a část policejní evidence obyvatelstva). Vzhledem k jeho povaze a velmi krátkému časovému rozpětí nelze téměř rekonstruovat činnost obecního úřadu z období německé obecní samosprávy. Přehled obecních představených se podařilo získat částečně z archivního souboru samotného a především z německé regionální literatury.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Johann Erl	1914	?
Johann Erl	1925	?
Johann Böhm	?	?
Johann Steiner	1931	1935
Andreas Gröschl	1935	1938
Josef Schwandner (Schwantner)	1938	1943
Andreas Böhm	1943	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V zápise z odborné archivní dohlídky spisovny MNV Kurojedy z 9. prosince 1953 je uvedeno, že ve spisovně MNV se nenacházejí žádné písemnosti z období činnosti německé obecní samosprávy. Podařilo se však objevit stavební plány 3 budov. Ze spisovny však byly vyřazeny a určeny ke svozu do stoupy spisy administrativního charakteru (jednoduchá korespondence, úřední listy, časopisy, záznamy o dodávkách zemědělských výrobků, zásobovací agenda, vše z let 1845 – 1948) o hmotnosti 60 kg. Dle dochované datace lze usuzovat na to, že některé z těchto materiálů vznikly činností německého samosprávného subjektu.

Dne 25. října 1955 zaslal okresní archivář radě MNV v Kurojedech žádost ohledně informací ke ztracené německé obecní kronice. Na svůj dotaz však neobdržel odpověď.

Při prohlídce archivní spisovny MNV Kurojedy dne 10. září 1956 okresní archivář konstatoval, že německá obecní kronika je zřejmě ztracena. Ve spisovně se podařilo nalézt dva stavební plány budov a neúplnou řadu německých přihlašovacích listů. V zápise z tohoto dne je rovněž uvedeno, že z MNV Kurojedy byly odvezeny knihy z německé obecní knihovny na neznámé místo v Tachově.

Na EL JAF pro MNV Kurojedy, zavedeném k 1. říjnu 1958, je možné se dočíst o přírůstku z 10. září 1959 s číslem 27. Jednalo se společný přírůstek českého a německého původce, přičemž zpracovatelé neuvedli název druhého z nich. V tématickém popisu archivního souboru je ovšem uveden materiál obou původců.

V průběhu následujících let byl zřejmě od archivního souboru MNV Kurojedy oddělen materiál AO Kurojedy (policejní ohlášky německých obyvatel, stavební dokumentace a torzo korespondence), aniž by o tom byl proveden záznam.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Kurojedy pochází z let 1925 – 1945. Jedná se o jeden kartón písemností s celkovou metrází 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Vzhledem k zanedbatelné velikosti, povaze a nepatrnému časovému úseku materiálů dochovaných v archivním souboru AO Kurojedy je jeho využitelnost poměrně nízká. Při získávání většího množství informací je potřeba postupovat v součinnosti se záznamy v regionální literatuře.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v červenci roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Tachau und Umgebung, Tachov [1914]

Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau, Tachov [1925]

Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg, Geretsried 1973

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl II. CH – L, Praha 1949

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich Vídeň, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich Vídeň, 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Franz Schuster, Tachau – Pfraumberger Heimat, Ulm/D 2000

Státní oblastní archiv Plzeň, Průvodce po archivních fondech, svazek 3, Praha 1976

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
č. p.	číslo popisné
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
ev. d.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Spisový materiál

Obec a její správa

1	Domovský list	1925	N 1
2	Policejní záležitosti	1939 – 1945	N 1
	Povinnost ohlásit změnu bydliště	1941	N 1
3	Nařízení Landráta v Tachově	1942	N 1

Péče o bezpečnost a veřejný pořádek

4	Stavební úpravy budov včetně plánů pro obec Kurojedy, č. p. 10, 13, 20	1938 – 1941	N 1
---	--	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Kurojedy
Značka archivního souboru:	AO Kurojedy
Časový rozsah:	1925 – 1945
Počet evidenčních jednotek:	1 (1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	4
Rozsah bm:	0,12
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl